

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

Nicole Arend

VAMPS

Text Copyright © Nicole Arend 2022

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd

1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

A CBS Company

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher.

Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04958-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Nikol Arend

VAMPS

SVEŽA
KRV

Preveo Stefan Čizmar

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

Za Roba

NOVA KRV

U jednoj dolini visoko u švajcarskim Alpima krije se seoce Arn. Veličanstvene planine pokrivene snegom uzdižu se nad nekolicinom drvenih zgrada i zaklanjaju nisko zimsko sunce, čineći ga previše hladnim i mračnim za popularno odmaralište.

U 5.30 po podne, prvog dana novembra, već je bilo potpuno mračno. Meki sjaj uličnih fenjera i praznične lampice koje su ukrašavale usku glavnu ulicu bili su jedini izvori svetla. Prastara seoska prodavnica bila je zatvorena; crkva okrečena u belo bila je hladna i prazna. Izbledele zelene žaluzine koje su krasile svaku brvnaru bile su čvrsto zatvorene. Sva ulazna vrata bila su zabarikadirana uprkos veselim božićnim vencima na njima.

Nije bilo ni žive duše. Debeo sloj snega prekrivao je čitavo selo, a tišina je bila teška. Čak je i lagani tok vodopada, koji inače teče niz istočnu stranu planine, bio miran – privremeno zamrznut u vremenu.

Duboko režanje moćnog motora prekinulo je tišinu i, nekoliko sekundi kasnije, blistavocrveni *lamborghini urus* proleteo je preko sleđene kaldrme i proklizio do seoskog trga, gde se zaustavio. Suvozačeva vrata su se otvorila, a kroz njih je izašla graciozna devojka. Ledeno-plava kosa padala joj je niz leđa u savršenom talasu. Bila je obučena u skupe uske bele farmerke, debeo prsluk od veštačkog krzna i prikladne čizme do kolena.

Gledajući glavnu ulicu prodornim ledenoplavim očima, uzviknu: „Da li je ovo stvarno to?“

Visok, zgodan čovek, koji nije izgledao dovoljno staro da joj bude otac, izašao je iz automobila sa druge strane.

„Šta si očekivala, Selest?“, zareža. „Upozorio sam te.“

„Očekivala sam nešto starinsko ali sofisticirano – nalik na Gštad.“

„Previše ljudi“, odgovori njen otac. „S obzirom na naše *posebne* zah-teve, ovo mesto je savršeno.“

Nedaleko odatle Dillon Haloran bio je neprijatno svestan toga da su skoro stigli na odredište. Čelo mu je bilo orošeno znojem. On i njegov otac Gejbrijel putovali su uskom dolinom na sankama koje je vuklo osam haskija. Šest kilometara pre odredišta jedan od pasa se istrkao iz ama, ali to nije sabotiralo njihovo putovanje uprkos Dillonovom trudu; samo su kasnili pola sata.

Sada, na obodu sela, daleko od ulične rasvete, psi su počeli da usporavaju, a onda su potpuno stali, nateravši Gejbrijela da naglo zakoči sanke. Čopor se ukopao, očiju uperenih u daleko selo, a zatim, svi zajedno, počеше da reže duboko i dugo. Dillon se nagnu ka svom ocu, pokazujući na uznemirene haskije.

„Ovo je čudno, tata. Kao da znaju da nešto nije u redu tamo.“

Gejbrijel se razumeo u životinje i znao je da treba verovati njihovim instinktima. Osećaj nelagode bio je u vazduhu i Dillon je video kako se bori sa željom da okrene pse i pobegne što brže niz planinu.

Dok se para iz nozdrva životinja dizala u oblacima oko njih, Dillon se okrenu Gejbrijelu, moleći ga: „Ne želim da idem. Nemoj me terati, molim te.“

Gejbrijel uzdahnu. „Dilone, pričali smo o ovome. Obećao sam tvojoj majci da ću te, čim napuniš osamnaest...“

„Zbog čega si toliko oran da ispuniš obećanje ženi kojoj nije bilo dovoljno stalo da ostane uz nas?“

„Rekao sam ti – komplikovano je. Otišla je da bi te zaštitila, a ja se moram držati obećanja koje sam joj dao.“

Dilon se namršti. „Da bi me zaštitila? Da bi me zaštitila od čega tačno?“

„Zbog toga moraš ići. Treba da naučiš više o sebi i svetu iz kojeg je tvoja majka.“

Dilon besno odmahnu glavom. „Nju nije zanimao moj svet – zbog čega bi meni stalo do njenog?“

„Ne možeš promeniti ono što jesi. Vidi, nema vremena za priču sada. Već kasniš.“

„Daj, tata, ništa od ovoga nema smisla. Zar se ne možemo samo okrenuti i otići kući?“

Gejbrijel nije rekao ništa, samo je čvrsto zagrlio Dilona.

„Pazio sam na tebe čitavog tvog života, sine. Ali ja to više ne mogu da radim. I mislim da duboko u sebi to već znaš.“ Gejbrijel ponovo pogleda na svoj sat. „Moraš ići. Treba da učiš o sebi. Ali ne zaboravi“, Gejbrijel uperi prstom u svoje grudi, lupivši se po srcu, „ovo – ovo nas čini onim što jesmo.“

Privukao je Dilona sebi i navukao mu starinski lanac preko glave. Čudan vatren kamen u centru trouglastog priveska sjajio se dok je hvatao mesečinu.

„Ponosno nosi ovo, sine. Meni mnogo znači. Pripadao je tvojoj mami, ali je želela da ga dam tebi. Ne skidaj ga i, bez obzira na to šta se dogodi tamo gore, nikada...“ Zastao je i pročistio grlo. „Nikad ne kloni duhom.“

Nije bilo dovoljno vremena da prouči lanac. Trudeći se da obuzda osećanja, Dillon ga ušuška ispod okovratnika svog džempera i oseti njegovu težinu na grudima, tik iznad srca. Nakon poslednjeg zagrljaja, otrgao se od svog oca. Oči su mu zasuzile dok je vezivao krplje koje mu je Gejbrijel napravio još u Irskoj. Zatreptao je besno i krenuo preko snega, ne dozvolivši sebi da se osvrne. Nakon nekog vremena, začuo je svog oca kako zviždi psima, a zatim njihovo uzbuđeno kevtanje dok su se sanke okretale i zaputile tamo odakle su došle.

Bio je toliko izgubljen u mislima da nije čuo dvoje motornih sanki koje su ga skoro udarile. Glasno je opsovao i bacio se u stranu dok mu je jedan od vozača nešto doviknuo, agresivno skrenuo i odjurio.

Selest i njen otac okrenuše se brzinom munje na zvuk motornih sanki koje su se brzo približavale. Posle nekoliko minuta, prve su se pojavile, proletevši kroz alpsko drveće, i sletele, razmetljivo praveći krug i prskajući sneg i led za sobom. Smrtonosno zgodan mladić na njima ugasi motor i, graciozno poput prirodnog atlete, skoči sa njih. Njegove smeđe oči sijale su od uzbuđenja vožnje, dok je otrešao sneg iz tamne kose. Spazio je Selest i borio se da otrgne oči od nje dok je, setivši se lepog ponašanja, pružio ruku njenom ocu i predstavio se.

„Zdravo, ja sam Ejs. Drago mi je, gospodine.“

Selestin otac ga je hladno osmotrio pre nego što je, ignorišući Ejsovu ruku, odgovorio: „Ja sam Erik Torstenson, a ovo je moja ćerka Selest.“

Ejsove oči upijale su njeno lice bez mane. „Izuzetno mi je drago što te upoznajem“, razvukao je opuštenim američkim akcentom.

Očigledno naviknuta da joj svi padaju pred noge, Selest nasmeja se ljubazno. „Lep ulazak.“

Ejs provuče ruku kroz svoje uredne duge šiške. „Da, ipak je ovo mesto prilično izolovano. Moji su morali ostati u Floridi da srede neke probleme koji su iskrslili, pa sam mislio da mogu usput i da se malo zabavim.“

Dvojica lokalaca na drugim sankama brzo su skinuli kofer i kožnu sportsku torbu sa saonica prikačenih iza. Bez pozdrava, zabrunđase motorom i odjuriše, poskakujući u žurbi preko snežnih neravnina.

„Nije mi jasno zašto nisu želeli da vise sa nama.“ Ejs se prezrivo nasmeši.

Selest se nasmeja, otkrivši savršene, blago špicaste bele zube i približi se *lamborginiju* dok su se dva crna *mercedesa G karavana* zatamnjenih stakala i *aston martin DBX* približavali predući. Rumunske zastave lepršale su na haubama *mercedesa*, a šofer je požurio da otvori zadnja vrata prvog automobila. Telohranitelji iskočiše iz drugog automobila kad je prefinjeni momak vrane kose obučen u tamni vuneni kaput ispružio duge noge sa zadnjeg sedišta.

„Brem Danesti“, objavio je na engleskom sa blagim naglaskom, bacivši donekle nadmen pogled na njih, i za razliku od Ejsa, ne pokazavši ni mrvicu interesovanja za Selestinu lepotu.

„Ah, Brem, ti mora da si Aleksandruov sin. Je li tvoj otac ovde?“, upita Selestin otac. „Hitno treba da pričam s njim.“ Dugim koracima je otišao da razgovara sa upečatljivim, ali zastrašujućim čovekom koji je izašao sa druge strane *mercedesa*.

Brem se okrenu ka Selest. „Onda verovatno znaš da je moj otac bio izabran da vodi svoju generaciju tri uzastopne godine. Nameravam da sledim njegov primer.“

Selest nije ni trepnula. „I meni je drago što smo se upoznali.“

Bremove oči se blago skupiše.

„Mislim da ćeš videti da sam jak konkurent“, nastavila je uz hladno samopouzdanje.

Brem se prezrivo nasmeši. „Videćemo.“

Ejs se približi sa ispruženom rukom. „Ćao! Ejs Elison.“

Odvukavši oči od Selest, Brem je takođe ignorisao Ejsovu ruku. „A, ti si naslednik soka od narandže.“

Ejsovo savršeno izvajano lice nije pokazivalo nikakav znak da ga podrugljiv ton nervira. „Tako je, moj otac je celo svoje poslovno carstvo izgradio na soku od narandže. On kaže da čak i u našem svetu previše privilegije ubija ambiciju. Jedan od razloga zašto sam sâm došao ovde“, reče prešavši očima preko dva *mercedesa* i telohranitelja.

Bremova vilica se stegla. Zaustio je da odgovori, ali je Selest prva progovorila.

„No, *on* izgleda zanimljivo...“, pomisli ona naglas.

Neverovatno visok i mišićav mladić hodao je ka njima. Nosio je samo običnu majicu i farmerke i činilo se da je otporan na hladnoću, a njegovi ogromni bicepsi zaigraše kad je zabacio torbu preko ramena. Dredovi su mu bili vešto isheklani i skupljeni u raskošan rep niz njegov vrat. Načas, Selest, Ejs i Brem se zabljuje.

On im se predstavio ravnodušno. „Hej, ja sam Džeremaja.“ Glas mu je bio dubok i muzikalan sa nežnom karipskom kadencom.

Selest povratu svoje manire i, zabacivši kosu preko ramena, uputi mu osmeh. „Ćao, ja sam Selest.“

Džeremaja joj opušteno uzvratila osmeh. „Selest, lepo ime.“

„Hvala.“ Pokazala na svog oca, koji je žustro razgovarao sa Bremovim ocem. „Tako se zvala majka mog oca. Jesi li dugo putovao?“

„Živim tik izvan Montego Beja, što je samo jedan skok preko Atlantika, pretpostavljam.“

Zaglušujuća buka elegantnog crnog helikoptera koji se pojavio iznad planine ispunila je dolinu bukom. Kako je helikopter jurnuo i krenuo da se spušta, Selest se lećnu i pokri svoje osetljive uši krznanim grejačima. Snažna svetla za sletanje obasjala su klizalište, a elisa je napravila snežnu oluju dok se helikopter približavao tlu. Momak i devojka iskočiše iz vrtloga snega i jakih svetala i, sagnuvši se da izbegnu elisu, otrčaše prema grupi uz gipkost geparda.

Momak je izgledao zaista žestoko izbliza. Imao je svetlu kratku kosu i impresivnu kolekciju tetovaža. Nadvikivao se sa motorima helikoptera: „Ja sam Aron, a ovo je moja sestra bliznakinja Asta. Došli smo sa Islanda i drago nam je da vas upoznajemo.“

Asta je bila sve samo ne zadovoljna i odmahnula je svojom kratkom plavom kosom, iziritirana bratovljevim ponašanjem. Iznad jagodica oštrih poput britve, njene prepredene zelene oči odmeravale su Selestinu zadivljujuću ledenu lepotu.

Dilon se još uvek borio sa snegom na putu za selo. Kaiš jedne od njegovih krpilji je pukao kada se bacio da izbegne motorne sanke. Zavezao ga je što je bolje mogao, ali njegov napredak je bio bolno spor. Prizor elegantnog crnog helikoptera koji juri iznad njega dodatno ga je iznervirao, a znoj je curio niz njegovo lice dok je ponovo izvlačio levo stopalo iz snega.

Konačno je stigao do glavnog puta u selu, pa je mogao skinuti krpilje. Baš kad je ponovo počeo da hoda, *ferari FF* je projurio kroz poslednju planinsku krivinu i zaurlao glavnim putem pored njega.

„Zaboga“, promrmlja. „Ko su ovi ljudi?“

* * *

Onaj *ferari* škripeći je zakočio ispred drugih automobila, a opasno zgođan mladić iskliznu iz neverovatno niskog sedišta. Bio je sitne, žilave građe sportskog vozača i izgledao je isto tako glamurozno sa svojim kosim, nestašnim očima, dijamantskom minđušom i tamnom talasastom kosom. Uputio se pravo ka grupi, s kožnom jaknom prebačenom preko ramena, i skoro ih je ugušio svojim parfemom. Uz vučji osmeh za Selest i Astu, predstavio se kao Anhelo da Silva, sin svetski poznatog polo igrača Sevea da Silve.

Varnice poleteše kad su se njegov i Astin pogled sreli. „Drago mi je što smo se upoznali, Anhelo.“ Nasmejala se gledajući ga kroz teško našminkane trepavice.

Gipka i izuzetno lepa nigerijska devojka koja je bila stigla u isto vreme kad i helikopter stajala je pored ove grupe uzbuđenih tinejdžera. Njeni momentalno prepoznatljivi roditelji, koji su bili poznati naučnici, razgovarali su sa drugim roditeljima. Ona je obesila glavu i zurila u svoja stopala, povlaćeci linije u snegu vrhom čizme.

Ejs je krenuo da je pozove da priđe, ali mu je odvuкао pažnju prizor Dilon koji je pešaćio glavnom ulicom u iznošenom vunenom džemperu i krpljama privezanim za leđa.

„Jao, to je ona budala na koju smo zamalo naleteli dole u ravnici“, uzviknu. „Šta će on ovde?“

Dok se približavao grupi, Dilonovo srce zakucalo je jače. Nikada nije video grupu tako glamuroznih i zastrašujućih ljudi u svom životu. Šta li je njegov otac mislio?

Potisnuo je nagon da se okrene i vrati putem kojim je došao i, ne znajući ko je glavni, obratio se i tinejdžerima i maloj grupi roditelja. „Izvinjavam se što kasnim, malo sam upao u nevolju usput.“ Svi su ga pogledali. „Ja sam Dilon Haloran“, dodade nervozno. Dečak kojeg je video kako jurca pored njega u luksuznom *ferariju* približio se polako, skupivši oči i izgledajući kao da je spreman da skoči i pojede ga živog.

„Šta će on ovde?“, prosikta.

„Rečeno mi je da se ovde nalazimo“, reče Dilon, držeći se iako je osećao kako mu srce lupaa.

„Prestani, Anhelu!“ zareža devojka opasnog izgleda pored njega i neuspješno pokuša da ga odvuče.

Jedan od visokih, zgodnih momaka koji je stajao u glavnoj grupi prekide tišinu. „Krplje? Mislio sam da su izumrle u osamnaestom veku!“

Dilon se promeškoltio, ali je podigao bradu i pogledao ga u oči. „Tata mi ih je napravio svojim rukama. I dovele su me dovde, zar ne?“

„Ah, izvini... reče da se zoveš Dilon? Ja sam Ejs. To je veoma mudro od tvog oca. Voleo bih da sam ih imao umesto mog snoumobila“, reče suvo.

Ejs je bio toliko bezizražajan da Dilon nije bio siguran da li se sprda sa njim ili ne.

„Da, ti snoumobili izgledaju nezgodno za vožnju“, Dilon slegnu ramenima. Pošto je većina i dalje gledala u njega i nije bio siguran kako da se ponaša, polako se približio prelepoj devojci koja je stajala sa strane i izgledala manje zastrašujuće od ostalih. „Ćao, ja sam Dilon.“

Kad ga je pogledala svojim velikim smeđim očima, zalčila mu je na jelena koji samo što nije odjurio nazad u bezbednost šume.

„Znam, upravo si rekao to“, odgovorila je.

„Zaboga, izvini“, promrmljao je, osećajući se kao totalni idiot. Očigledno nije bila tako stidljiva kao što je izgledala.

Činilo se da mu se smilovala. „Ja sam Šade. Zaista si ostavio utisak.“

„Drago mi je, Šade. Znaš li zašto svi bulje u mene – ili barem kakav problem on ima?“, upita je, klimnuvši glavom prema Anhelu, koji je srećom bio zauzet i hvalio se svojim *ferarijem* ostalima.

„Zaista ne znaš?“, upita ga Šade.

„Ne znam, ozbiljno. Nije zbog odeće, ne?“

„Pa, ne bih da budem bezobrazna“ – igrala se zlatnom narukvicom dok je pričala – „ali izgledaš, kako bih rekla, drugačije. Možda si primetio, niko od nas, svetlije ili tamnije kože, nikada se ne menja.“

„Kako to misliš? Zbog moje kože?“

„Pa, izvini, ali izgledaš skuvano i znojavo – obrazi su ti se zacrveneli.“

Samosvesno je sklonio svoje tamne, neuredne kovrdže sa čela i pogledao po grupi. Bila je u pravu. Uprkos hladnoći, svi su izgledali zastrašujuće savršeno. Nikome nije curio nos niti je bio crven, a njihova

koža bila je toliko glatka i jednolična da je izgledala kao da nema pore, poput mermerne statue.

„I svi smo čuli to“, dodade ona, pokazujući na njegovo srce.

„E pa sad, izvinite što dišem!“, povika on.

„Psst!“, prošaputa ona, gledajući nervozno oko sebe.

„Poznajesh li sve?“

„Ne stvarno, ali mislim da se visoka plavuša zove Selest. Ejsa si već upoznao – čini se kao da je već odlučio da bude naš šaljivdžija. Asta i Aron su blizanci sa Islanda. Zbog tebe je skrenula pažnju Anhelu, koji ima *ferari*. Onaj ćudljivi, mračni je Brem, a ogromni, zgodni je Džeremaja.“

„O, sjajno, izgleda da ću se sjajno uklopiti... kao maskota“, našali se i bio je nagrađen osmehom koji joj je obasjao celo lice.

Mekan zvižduk skrenuo im je pažnju, te su oboje pogledali gore. Sivi soko i gavran polako su leteli iznad njih i graciozno sleteli na sredinu trga. Smesta se pretvoriše u natprirodno lepu ženu i elegantnog muškarca sa sjajnom crnom bradom.

Zadivljena tišina spustila se na čitavu grupu. Dillon, koji je buljio otvorenih usta, pretpostavio je da žena mora biti direktorka. Direktorica koja se upravo pretvorila u ženu iz ptice. Odmahnuo je glavom u neverici, ali je osetio veoma retku mešavinu obožavanja i užasa kad su njene prodorne oči prešle preko njega.

Iako je izgledala sitno pored tinejdžera koji su je okruživali, zračila je moću i samopouzdanjem. Fin vuneni ogrtač sa kapuljačom samo je delimično skrivao njenu savršenu porcelansku kožu i guste kestenjaste kovrdže koje su joj padale do struka. Crvena somotna haljina sa dekolteom, iste boje kao njene usne, pripijala se uz njene obline u obliku peščanika, naglašene tankim zlatnim filigranskim lancem vezanim oko njenog struka.

„Želim da vam čestitam i poželim dobrodošlicu u Arn.“ Njen glas bio je dubok i muzikalan. „Ja sam madam Dupledž, direktorka najstarije i najekskluzivnije akademije za vampire na svetu: *Vampire Academiae ad Meritum, Peritia, et Scientia*. Poznata kao VAMPS, zalaže se za izvrsnost, veštine i znanje. Vi se pridružujete elitnoj grupi koja je pobrala koristi od svog obrazovanja ovde i zatim ostvarila velike stvari

u svetu. Nadam se da ćete svoje vreme ovde dobro iskoristiti i s vremenom ostvariti svoj potencijal.“

Dilon je kradimice gledao ostale dok je madam Dupledž govorila. Ejs, Brem i Selest izgledali su odlučno. Asta je kolutala očima, a Anhelu joj je uzvratilo smeškom.

„Ovo je“, pokaza na čoveka pored sebe, „gospodin Hant.“

Bradati čovek u elegantnoj crnoj skijaškoj jakni se nakloni, ali bez osmeha.

„On je naš zamenik direktora i biće vam instruktor na sledećoj etapi vašeg putovanja. Lokacija akademije je strogo čuvana tajna. Trudimo se da što više smanjimo putovanje od i do akademije. Zato ćete biti sa nama tokom najmračnijih meseci do kraja školske godine trideset prvog marta.“

Dilon pogleda dole u svoje čizme, da sakrije talas nostalgije i užasa. Kako će preživeti pet meseci sa gomilom neprijateljski nastrojenih vampira?

„No, dovoljno smo maltretirali meštane za večeras. Molim vas da se oprostite sa svojim roditeljima i da se pripremimo za odlazak što pre. Neki đaci su već stigli i čekaju da vas upoznaju.“

Dok su svi skupljali svoj prtljag i opraštali se sa roditeljima, Dilon je gledao kako Bremov otac odvlači madam Dupledž u stranu i žustro razgovara sa njom. Nakon što ga je ljubazno odbacila kako bi se obratila drugom roditelju, njegovo lice se smračilo od besa, te se smesta obratio Bremu. Obojica su uputili Dilonu neprijateljski pogled. Brzo je skrenuo pogled, ali je bio prilično siguran da je dobio poruku. Mračni, tajanstveni Brem i njegov otac nisu bili srećni što se priključio akademiji.

Kako bi skrenuo svoju pažnju, posmatrao je opuštene oproštaje između ostalih i njihovih roditelja. Nije bilo nikakvog znaka emocionalnog kidanja koje se bilo dogodilo između njega i njegovog oca. Šadeini roditelji su izgledali kao da daju uputstva umesto zagrljaja pre odlaska, a on je video kako se njena lepo oblikovana glava obesila poput delikatne orhideje.

Dok su se superautomobili i luksuzni džipovi spremali za odlazak, gospodin Hant je uzvikivao naređenja. „Slušajte me svi. Želim da napravite dve grupe: letači i neletači.“

Dilon nije imao pojma šta to znači. „Letač? Šta to znači, dođavola?“, prošaputa on Šade, koja se ljubazno vratila i stala pored njega.

„Ako ne znaš, to znači da si neletač – veruj mi. I ja sam neletač.“

Dilon je posmatrao Ejsa i Arona kako kliču i bacaju pet jedan drugom pre nego što su se pridružili letачkoj grupi. Brem, Selest, Asta i Džeremaja su im se pridružili, iskeženi.

„Očekujem savršeno ponašanje tokom ovog leta“, upozori ih gospodin Hant, bacivši pogled svojim oštrim, pticolikim očima na svakog od njih.

„Ostali će putovati sa madam Dupledž. Ostavite svoj prtljag ovde; školski nosači će doći po njega uskoro.“

„Šteta“, promrmlja Anhel, bacivši podrugljiv pogled na Dilona. „Dobro bi mi došla užina.“

Asta frknu i pokuša da sakrije svoj osmeh, a gospodin Hant ih pogleda popreko.

„Svi koji idete sa mnom, pripremite se.“

Ejs, Aron i Džeremaja zaklicaše ponovo.

„Hoćete da se kladimo ko prvi stiže?“, upita Ejs.

Selest i Asta uzdahnuše.

„Spremni?“ Gospodin Hant se nagnuo napred, u položaju ptice koja se sprema da poleti. „Krećemo na tri.“

Tinejdžeri su prestali da se gurkaju i momentalno su postali spremni i nepomični poput kamena.

„Jedan... dva... tri“, zareža gospodin Hant i odjednom nestadoše.

Dilon se trže. „Čekaj malo – gde su nestali?“

Šade ga je pogledala znatiželjno. „Zaista ne znaš mnogo o nama, a?“, primeti, ne neljubazno.

„Ne“, priznao je. „Skoro ništa. Mama mi je otišla kada sam rođen i ostao sam sâm sa tatom. Čuvao me je od svega ovoga. Zbunjuje me sve ovo. Tek pre nedelju dana sam saznao da dolazim ovde.“

„Moja porodica je jedna od elitnih vampirskih porodica. Čitav život moram da ispunjavam očekivanja moje porodice“, uzdahnu ona. „Imaš sreće što si slobodan.“

„Ne bih ovo nazvao srećom“, odgovori Dilon osećajno. „Ovo je samo čudno.“

„Hajdemo. Pridružite mi se“, prekide ih madam Dupledž, pozivajući ih da joj se pridruže na sredini trga.

Uz nešto zebnje, Dillon joj se približi. Šade i Anhelu su išli za njim. Izbliza, njena privlačnost bila je opipljiva kao i slatki, razoružavajući miris. Dillonu se vrtelo u glavi i bio je preplavljen željom da joj udovolji.

„Sada“, reče madam Dupledž, „uhvatite se za moj ogrtač i ne puštajte ga ma šta da se desi.“

I dalje obazriv prema Anhelu, Dillon je stao sa druge strane Šade i, kada je ispružio ruku da se uhvati za ogrtač, osetio je električni udar kako mu prolazi kroz celo telo. Svaki nerv mu je titrao i pulsirao kao da je uskočio u ledenu vodu.

„Odlično“, madam Dupledž se odobravajuće nasmeši. Okrećući se ka njima, dodade: „Uživajte.“

Uz blag trzaj, poput lepeta krila šišmiša, ispariše. Osim napuštenih gomila kofera, seoski trg je ponovo bio prazan. Samo se jedna zelena žaluzina odškrinula i jedan dečak proviri napolje pre nego što je njegova majka povikala, te se žaluzina zatvori uz tresak.

PRVA KRV

Dilonu je lice bridelo od hladnog planinskog vazduha kao od jakog šamara. Obrazi su ga pekli, a oči su mu suzile. Borio se za dah, ne verujući da leti, i glasno opsova. Vetar mu je momentalno otrgao dah. Jurili su iznad šumaraka jela i snežnih prostranstava neverovatnom brzinom. Svaki put kada su promenili pravac ili visinu, osetio je vibraciju kako prolazi kroz ogrtač i njegovu ruku. Sve jači osećaj panike i mučnine pretio je da ga preplavi.

„Hajde, Dilone, možeš ti to“, režao je sam na sebe. „Samo nemoj da se pustiš.“

Madam Dupledž ih je vodila. On, Šade i Anhelu visili su iza nje u čvrstoj strelastoj formaciji. Njen ogrtač je divlje lepršao, a on se čvrsto držao za njega, skamenjen. Kao da je osetila da paniči, okrenula se, crvenih kovrdža u vihoru, i obratila mu se šapatom. Nekako ju je čuo, uprkos zaglušujućoj buci u ušima.

„Diši duboko – proći će. Pokušaj da uživaš.“

Gutao je ledeni vazduh i, dok su mu se oči prilagođavale na brzinu, bacio je pogled na ostale. Šade mu je uputila ohrabrujući osmeh, pa se pomalo opustio. Ogrtač madam Dupledž, sa svojim šumom nevidljive energije, ulivao se u njegovu ruku, smirujući ga, i kako su počeli da lete nagore, pejzaž ispod njih se promeni, postavši predivan. Napušten skijaški kompleks je proleteo ispod njih, a njegovo telo se naježilo

kad su skrenuli ka severu i leteli uz zastrašujući glečcer. Peli su se sve više i više, dok konačno nisu došli do vrha, kad im madam Dupledž pokaza nešto u daljini. Dillon nije video ništa, samo venac bleđih planinskih vrhova koji su se gubili u daljini sa suprotne strane ogromnog smrznutog jezera. Šade i Anhelu su očigledno imali oštrij vid – ili su barem znali šta su tražili – pošto su oboje klimnuli glavom i nasmešili se. Madam Dupledž ih povede u brz spust ka jezeru, a Dillon se trudio da ne povrati umesto da uživa u pogledu, dok mu je stomak nezadovoljno zavijao. Dok su jurili tik iznad smrznutog jezera, počeo se osećati prijatnije zbog blizine tla i više je obratio pažnju na položaj tela madam Dupledž. Opustio je stisak kada je shvatio da može promeniti svoj pravac blagim okretanjem ramenima. Osećaj da zapravo leti poslao mu je nalet adrenalina direktno u glavu i nije čuo upozorenje madam Dupledž da se čvrsto drži. Kada je naglo skrenula udesno, njen ogrtač mu se otrgao iz ruke.

Delić sekunde je pokušavao da uhvati sam vazduh, a zatim je pao nekoliko metara uz mučan osećaj. Vrteo se divljački mlatarajući rukama. Zaleđena površina jezera letela je ka njemu. Madam Dupledž momentalno polete nadole, a on je uhvatio šokirane izraze Šade i Anhela pre nego što ga je zgrabila za džemper. Okrznuli su led, a zatim ponovo uzleteše.

„Rekla sam ti da se držiš“, prosikta, besno ga gledajući preko ramena. „Imaš mnogo toga da naučiš.“

Šokiran, tih i teškog disanja, klimnuo je glavom. *Više* od mnogo. Još uvek ga je držala unutrašnja agonija što je napravio potpunu budalu od sebe toliko da nije obraćao mnogo pažnje na pejzaž dok se nisu počeli približavati prvom planinskom lancu. Nešto u vezi s njim materalo ga je da pogleda opet i, dok su se približavali, shvatio je da vrh uopšte nije pravi. Neverovatna futuristička zgrada bila je ugrađena u planinu. Oblikovana kao obrnut očnjak, uzdizala se ka oblacima. Bila je potpuno prekrivena panelima metalnosive boje u obliku dijamanata, koji su imali srebrni sjaj tamo gde je sjaj mesečine padao na njih. Činilo se da nije bilo nikakvih prozora ili vrata. Dillon je osetio kako mu srce lupa od straha – zgrada je izgledala i zadivljujuće i zastrašujuće.